

Chương 30

Lottie

Khi tôi tổ chức các seminar Bất Công Việc Làm Việc Cho Mình cho nhân viên Hãng dược phẩm Blay, một trong các chủ đề là: *Bạn có thể học hỏi từ mọi thứ*. Tôi chọn một tình huống công sở điển hình rồi chúng tôi cùng nghĩ và liệt kê gạch đầu dòng *Tôi học được gì từ chuyện này*.

Sau hai tiếng đồng hồ trên thuyền của Yuri Zhernakov, tôi đã gạch ra được những điểm này:

- Tôi sẽ không bao giờ bơm môi.
- Nói thực thì, du thuyền cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.
- Krug là mật ngọt thiên đàng.
- Yuri Zhernakov giàu đến mức mắt tôi chảy thành nước.
- Ben gần như đang thè lè lưỡi ra. Còn cái kiểu nói đùa nâng bi bợ đít kinh khủng ấy ở đâu ra?
- Ben có nghĩ gì thì Yuri cũng không quan tâm đến các “kế hoạch chung”. Thứ duy nhất ông ta muốn bàn đến là ngôi nhà.
- Nếu hỏi ý tôi thì Yuri sẽ dẹp gọn cả cái công ty giấy. Ben hình như còn không nhận ra điều này.
- Tôi nghĩ có lẽ Ben khá đàn.
- Chúng tôi lẽ ra không bao giờ, không bao giờ nên quay trở lại bằng đường bãi biển.

Đây đúng là sai lầm lớn. Lẽ ra nên bảo thuyền thả chúng tôi xuống khúc bờ biển cách đây một dặm. Vì đúng lúc đặt chân xuống, chúng tôi đã bị Nico tóm được.

“Ông bà Parr! Vừa đúng giờ bắt đầu ga la!”

“Gì?” Ben hớn hào nhìn ông ta. “Ông nói cái gì thế?”

“Anh biết mà.” Tôi huých anh ta. “Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.”

Không có cách nào thoát được. Giờ chúng tôi đang chen chúc cùng chùng hai chục khách nghỉ khác, uống cocktail và nghe ban nhạc chơi “Some enchanted evening”. Ai ai cũng khéo chuyện về chiếc du thuyền của Yuri Zhernakov đang bỏ neo ở vịnh. Tôi đã nghe Ben kể với ít nhất năm nhóm khác nhau là chúng tôi vừa uống Krug trên đó về. Mỗi lần là một lần tôi rúm lại. Và chỉ phút chốc nữa thôi chúng tôi sẽ phải lên sân khấu, nhận cái cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần. Thật thần kinh.

“Anh nghĩ chúng mình có trốn được không?” tôi thì thầm với Ben khi chuyện trò lảng xuống. “Thực tế là, khó có thể gọi chúng ta là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.”

Ben nhìn tôi không hiểu. “Vì sao?”

Vì sao? Anh ta đùa đấy chắc? “Vì chúng ta đã chuyển sang bàn chuyện ly dị rồi,” tôi rít.

“Nhưng ta vẫn hạnh phúc cơ mà.” Anh ta nhún vai.

Hạnh phúc? Làm sao mà anh ta vẫn hạnh phúc được? Tôi quắc mắt, đột nhiên chỉ muốn thoi cho anh ta một cú. Anh ta chưa bao giờ để tâm vào cuộc hôn nhân này. Không may mắn. Đây chỉ là cách giải sầu thôi. Cơ cuồng nhất thời. Như cái lần tôi chuyển sang mê đồ len đan Scandinavia và đi mua máy may ấy.

Nhưng hôn nhân không phải là máy may! Tôi chỉ muốn hét lên với anh ta như vậy. Toàn bộ vụ này thật là trò hề. Tôi muốn đi về.

“A, bà Parr.” Lại Nico, bỏ nhào xuống như đã ngờ tôi chực đánh bài tầu. “Sắp đến lúc trao cúp rồi.”

“Tuyệt.” Giọng tôi mai mỉa đến mức ông ta nhăn cả mặt.

“Thưa bà, lần nữa xin phép bà thứ lỗi cho những bất tiện đã phải chịu đựng trong kỳ nghỉ ở đây. Như tôi đã nói, tôi rất hân hạnh được mời bà thay cho lời tạ lỗi, một kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng cho hai người tại một trong những phòng suite cao cấp, trọn gói mọi bữa ăn chính và một buổi lặn có ống thở.”

“Như thế đâu có coi là thích đáng được.” Tôi trừng mắt nhìn ông ta. “Ông đã phá hỏng cả tuần trăng mật của chúng tôi. Phá hỏng cuộc hôn nhân của chúng tôi.”

Nico sụp mắt nhìn xuống cát. “Thưa quý bà, lòng tôi thật vô cùng rầu rĩ. Nhưng cần phải nói với bà, đây không phải ý định của cá nhân tôi, không phải mong muốn của cá nhân tôi. Đây là một lỗi lầm nghiêm trọng về phần tôi, sẽ làm tôi hối tiếc suốt đời, ý định ban đầu là của...”

“Tôi biết.” Tôi ngắt lời ông ta. “Của chị tôi.”

Nico gật đầu. Trông ông ta buồn thảm đến nỗi tôi chợt thấy thương cảm. Tôi biết Fliss là người như thế nào. Khi nào chị rơi vào tâm trạng thánh chiến, thì chẳng có ai cản đường nỗi chị.

“Thế này nhé, Nico,” cuối cùng cô nói. “Cũng không sao. Tôi không trách ông đâu. Tôi biết chị tôi là người thế nào. Tôi biết chị ấy đã ngồi ở London mà giặt dây con rối ở đây.”

“Cô ấy rất quyết đoán.” ông ta lại cúi đầu.

“Tôi tha thứ cho ông.” Tôi chìa tay. “Tôi không tha thứ cho chị ấy,” tôi vội nói thêm. “Nhưng tôi tha thứ cho ông.”

“Thưa bà, tôi thật không xứng đáng.” Nico đưa tay tôi lên môi. “Tôi xin chúc bà một nghìn điều hạnh phúc.”

Ông ta đi khỏi, còn tôi tự hỏi Fliss đang làm gì lúc này. Trong tin nhắn thoại chị nói đang trên đường tới khách sạn. Có thể mai chị sẽ tới nơi. Hừ, có thể tôi sẽ không cho chị gặp.

Tôi nhấp thêm vài ngụm cocktail, trò chuyện với một bà mặc áo xanh xem mục nào trong gói spa là đáng đồng tiền nhất, trong khi tìm cách tránh mặt Melissa. Cô ta cứ liên tục sẵn đón truy hỏi xem chính xác thì Ben với tôi làm nghề gì, và bỏ súng trong túi xách thì chẳng phải là hơi nguy hiểm đấy sao? Và bỗng nhiên dàn nhạc ngừng chơi, Nico đã trèo lên sân khấu. Ông ta gõ mic vài lần rồi cười rạng rỡ nhìn đám đông đã tập hợp lại.

“Xin chào quý vị!” ông ta nói. “Chúng tôi thật vui mừng được gặp tất cả các quý vị trong tiệc cocktail trao thưởng hôm nay. Nếu Aphrodite là nữ thần tình yêu, thì Amba là cung điện của tình yêu. Và đêm nay chúng ta uống mừng một cặp vợ chồng rất đặc biệt. Họ tới đây nghỉ trăng mật và đã giành giải Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần: Ben và Lottie Parr!”

Những tràng vỗ tay nổ ra xung quanh, và Ben khẽ huých tôi. “Đi kìa.”

“Em đang đi đây!” tôi cúi kính nói. Tôi đi ngang bãi tới sân khấu rồi trèo lên, hơi nheo mắt khi ánh đèn pha chiếu vào.

“Ngàn lần chúc mừng bà, thưa bà kính mến!” Nico kêu lớn, trao cho tôi một chiếc cúp bạc lớn hình trái tim. “Xin được phép trao vương miện cho cả hai người...”

Vương miện?

Trước khi tôi kịp phản đối, Nico đã chụp hai cái vương miện nhựa mạ bạc lên đầu chúng tôi. Ông ta thoăn thoắt ghim một dải xa tanh đeo chéo vai tôi, rồi lùi lại. “Cặp uyên ương thắng cuộc!”

Khán giả lại vỗ tay âm ỉ và tôi nhoẻn một nụ cười méo xệch với ánh đèn. Thật là kinh khủng. Cúp, vương miện, rồi lại dải xa tanh? Tôi thấy mình là một cô nàng hoa hậu ăn gian.

“Và giờ xin được nghe vài lời từ cặp uyên ương hạnh phúc!” Nico chuyển mic cho Ben, anh ta lập tức chuyển lại cho tôi.

“Xin chào tất cả mọi người.” Giọng tôi phát ra từ loa, tôi cau mặt khi nghe tiếng mình. “Cảm ơn quý vị rất nhiều vì... vinh dự này. Vâng, dĩ nhiên chúng tôi là một cặp uyên ương rất hạnh phúc. Chúng tôi hạnh phúc vô cùng.”

“Hạnh phúc vô biên,” Ben nói thêm vào mic.

“Thiên đường.”

“Đúng là một kỳ nghỉ lý tưởng.”

“Khi Ben mới cầu hôn, tôi không hình dung nổi mình sẽ được... hạnh phúc thế này. Hạnh phúc vô bờ thế này.”

Bất giác, không báo trước, một giọt nước mắt ngoằn ngoèo lăn xuống mặt tôi. Tôi không sao ngăn nổi. Khi nhìn lại chính mình trong nhà hàng ấy, hân hoan nhận lời lấy Ben, cứ như tôi đang nhìn một con người khác. Một con điên, rò dại, ảo tưởng. Tôi đã nghĩ gì cơ chứ? Lấy Ben giống như uống bốn cốc đúp vodka. Ban đầu nó bịt miệng nỗi đau và tôi cảm thấy như trên trời. Nhưng lúc này tôi đã tỉnh dậy sau đêm say, và lúc này mọi thứ chẳng còn gì đẹp đẽ.

Tôi cười ngoác miệng hơn nữa, ghé lại sát mic. “Chúng tôi thật vô cùng hạnh phúc,” tôi nhắc lại để nhấn mạnh. “Mọi thứ diễn ra tuyệt vời và trọn vẹn quá đỗi, không hề có lấy một giây xung khắc giữa hai chúng tôi. Phải không anh yêu?”

Thêm hai giọt nước mắt nữa đang lăn xuống. Tôi hy vọng người ta nghĩ mình đang ứa lệ vì mừng.

“Thật là một kỳ nghỉ thiên đường,” tôi nói và lau mặt. “Thật là một kỳ nghỉ tuyệt vời, trong mơ. Tuần trăng mật của chúng tôi hoàn hảo về mọi khía cạnh, tôi không nghĩ chúng tôi có thể hạnh phúc hơn nữa...” Tôi ngừng giữa đà huyền thuyên khi chợt lọt mắt một bộ ba bóng đen đang đi ngược lên bãi cát từ mép biển. Cả ba đều quấn khăn tắm, nhưng dù vậy...

Có phải...

Không. Không thể thế được.

Bên cạnh tôi, Ben cũng đang nhìn hướng đó, miệng đã há hốc ra vì kinh ngạc.

“Lorcan?” Anh ta chớp lấy mic từ tay tôi và hét lớn. “Lorcan! Cái khi gì thế này? Anh đến đây từ lúc nào?”

“Dì Lottie!” bóng người quần khăn nhỏ nhất reo lên, bất chợt nhận ra tôi. “Dì Lottie, dì đội vương miện kìa!”

Nhưng người thứ ba mới là người tôi đang nhìn, mắt mở thô lỗ.

“Fliss?”